

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **J. P.,**
bytem X,
zastoupena advokátem Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D,
se sídlem Bolzanova 461/5, Brno,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2016, č. j. 056004/2016/KUSK, sp. zn. SZ 045928/2016/KUSK REG/LP,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2016, č. j. 056004/2016/KUSK, sp. zn. SZ 045928/2016/KUSK REG/LP, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Roberta Cholenského, Ph.D, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Praze dne 20. 6. 2016, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Poděbradech (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 1. 2016, č. j. 0004880/VUP/2016/JČe, sp. zn. VUP/0004852/2014/JČe (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně o obnovu řízení ukončeného 1) pravomocným rozhodnutím Městského úřadu v Poděbradech ze dne 6. 12. 2010, č. j. 0049073/Výst/2010/ HSe, kterým bylo umístěno 43 rodinných domů a 1 bytový dům, včetně dopravní a technické infrastruktury, TS, veřejného prostranství v lokalitě U Bažantnice I Poděbrady, na pozemcích xxxv katastrálním území Poděbrady; stejně jako všechny nemovité věci dále uváděné v tomto rozsudku [dále též „rozhodnutí sub 1“)“] a 2) pravomocným rozhodnutím Městského úřadu v Poděbradech ze dne 28. 11. 2011, č. j. 0050580/Výst/2011/JČe, kterým byla povolena stavba: lokalita RD „U Bažantnice I, Poděbrady“ dopravní a technická infrastruktura, Poděbrady, Poděbrady III, U Bažantnice na pozemcích p. č. xxxx[dále též „rozhodnutí sub 2“)“; společně s rozhodnutím sub 1) také jako „předmětná rozhodnutí“].
2. Žalobkyně v žalobě uvádí, že zahájení výstavby v někdejší zahrádkářské kolonii podle rozhodnutí uvedených v předchozím odstavci výrazně změnilo hydrologické poměry v lokalitě Poděbrady – Bažantnice. Konkrétně došlo k tak velkému zvýšení hladiny podzemní vody a zhoršení odtoku, že bylo zaplaveno několik desítek sklepů v domech v širokém okolí, včetně domu žalobkyně. Působení podzemní vody na základy stavby ve vlastnictví žalobkyně (potažmo na stavby v celé oblasti) je zásadní, protože tyto stavby zakládáné povětšinou v 70. a 80. letech minulého století byly umístěny nad ustálenou hladinu podzemních vod. V důsledku provedených stavebních změn došlo ke zvýšení hladiny podzemních vod a k vniknutí vody do sklepů dochází i při menších objemech srážek, jako se tomu poprvé stalo v červnu 2013. Tyto skutečnosti však žalobkyni nebyly a nemohly být známy v době, kdy se proti předmětným rozhodnutím mohla bránit odvoláním. To ostatně přímo potvrdil i správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí, v němž uvedl, že situaci v lokalitě průběžně sleduje a v letech 2012 – 2013 nezaznamenal žádný negativní projev; rozhodné skutečnosti tedy vyšly najevo až po vydání předmětných rozhodnutí.
3. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že podala žádost o obnovu řízení opožděně, neboť jí uplynula jak subjektivní, tak objektivní lhůta. Žalobkyně má naopak za to, že v době podání žádosti byly obě lhůty zachovány. Žalobkyně, která není odbornicí v oboru hydrogeologie, nemohla tušit, že příčina zaplavení jejího sklepa podzemní vodou může souviset s novou výstavbou a s ní související změnou hydrogeologických poměrů. Trvalo jí tedy dlouho, než si tuto souvislost uvědomila. O výsledcích měření výšky hladin v potoce Jamborovka ve dnech 5. 6., 6. 6. a 14. 6. 2013 se žalobkyně dozvěděla až krátce před podáním žádosti. Správní orgány se těmito tvrzeními vůbec nezabývaly, a napadené rozhodnutí tak nemá oporu ve správním spisu a postrádá náležité odůvodnění. Dále žalobkyně nesouhlasí s tím, že by se běh lhůt pro podání žádosti o obnovu obou řízení měl odvíjet výlučně od právní moci rozhodnutí sub 1). Naopak je třeba lhůtu pro každé z obou rozhodnutí posuzovat samostatně, jinak by bylo třeba dojít k absurdnímu závěru, že pouze vytvořením dostatečné prodlevy mezi vydáním více na sebe navazujících rozhodnutí by bylo možno povolení obnovy řízení zakončených později vydanými rozhodnutími zcela vyloučit. Žalovaný se podmínkami pro obnovu řízení ukončeného rozhodnutím sub 2)

vůbec nezabýval, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Právě v tomto řízení přitom měly být posouzeny a stanoveny konkrétní technické podmínky, které by zabránily negativním vlivům výstavby na okolí, zejména jde-li o odtokové poměry, propustnost území a výši hladiny podzemních vod, jak to ukládá zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), ve spojení s vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů.

4. Žalobkyně dále namítá, že ve smyslu § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), prokázala, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které jsou jí ku prospěchu a které nemohla v původním řízení uplatnit. Touto novou skutečností je právě zjištění, že zatopení jejího sklepa bylo způsobeno zatrubněním potoka Jamborovka a vybudováním pozemní komunikace spojující ulici Východní s ulicí V Zahrádkách, která potok přehradila. Zhutněný násep této komunikace tvoří hráz, která přehradila nejen Jamborovku, ale i území, jež má odvodňovat (v důsledku zatížení způsobeného zavážkou se toto území navíc zhutnilo a zhoršila se jeho propustnost). Tyto zhoršené odtokové poměry se projeví v červnu roku 2013, kdy v souvislosti se zvýšeným přítokem povrchové vody do Jamborovky a spolu se zvýšenou hladinou podzemních vod narazila voda na hráz a došlo k vzednutí hladiny. Výška hladiny před zatrubněním byla výrazně vyšší než před tím, což žalobkyně doložila geodetickým měřením. Voda nahromaděná před vtokem do zatrubnění tam i po vyčištění trubky stála a odtékala velmi dlouho (několik týdnů) a hladina podzemní vody zůstala trvale zvýšena. Správní orgány přitom tvrzení žalobkyně podložené vyjádřením hydrogeologa ze dne 25. 6. 2015 zpochybňují, aniž by předložily důkazy, které by je vyvracely, čímž porušily povinnost vyjádřenou v § 50 odst. 2 a 3 správního řádu.
5. Napadené rozhodnutí je také předčasné, neboť správní orgán nařídil kontrolní prohlídku za účelem kontroly dodržování podmínek předmětných rozhodnutí na 23. 2. 2016. O žalobkynině žádosti o obnovu řízení tak bylo rozhodnuto dříve, než byl zjištěn skutkový stav. Ani při této prohlídce však neproběhlo žádné měření týkající se podzemních vod a správní orgán I. stupně výslovně potvrdil, že nikdy žádné takové měření neprováděl. Během prohlídky se zjistilo, že hladina vody v místě před zatrubněním je tak vysoko, že je odtoková roura zcela pod hladinou a voda tudíž neproudí a není odváděna.
6. Žalobkyně dále poukazuje na to, že prvostupňové rozhodnutí je nesrozumitelné, neboť se v něm uvádí, že zatopení řady sklepů v lokalitě Bažantnice – Jamborovka, ale i např. v domech v ulicích Dr. Horákové, Mírové, Chelčického byly způsobeny přívalovou vodou, jíž kanalizační síť nezvládala odvádět, a nemohly být tedy způsobeny výstavbou. Námitky žalobkyně nevypořádal ani žalovaný. Zatopení sklepů v oblasti Bažantnice a sklepů v uvedených ulicích přitom nelze dávat do souvislosti, protože sklepy v Bažantnici (včetně sklepa žalobkyně) byly zatopeny nikoli povrchovou (dešťovou), nýbrž podzemní vodou. Správní orgán I. stupně ostatně neprovedl žádné zkoumání příčin zaplavení různých domů.
7. Konečně žalobkyně upozorňuje, že nezbytnou podmínkou pro vydání předmětných rozhodnutí je udělení výjimky ve smyslu § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Zatímco však předmětná rozhodnutí byla vydána ve dnech 6. 12. 2010 a 18. 11. 2011, rozhodnutí o výjimce vydal Krajský úřad Středočeského kraje až dne 5. 9. 2012. Teprve tímto rozhodnutím tedy bylo postaveno najisto, že dotčená oblast je dlouhodobě biotopem

zvláště chráněných živočichů a stavební činnost na ně bude působit negativně. Tím se podle žalobkyně podstatně změnily podmínky pro vydání stavebního povolení, neboť to nyní musí reflektovat a zahrnovat podmínky stanovené touto výjimkou. Žalobkyně proto ihned, jak se o tomto rozhodnutí dozvěděla, požádala o obnovu řízení, ale správní orgány na tuto její žádost nijak nereagovaly. Tato otázka se přitom přímo dotýká práv žalobkyně neboť má zájem na zákonnosti činnosti veřejné správy, právo na příznivé životní prostředí a vlastnické právo k nemovité věci, jejíž hodnota je likvidační cenné lokality snižována.

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh řízení a stručně uvedl, že se omezil pouze na přezkum zákonnosti prvostupňového rozhodnutí a dospěl k závěru, že se může se závěry správního orgánu I. stupně zcela ztotožnit. Žalobkyně proti žádnému z rozhodnutí nebrojila odvoláním a i skutečnosti, které uvádí jako důvod pro obnovu řízení, jí v den podání žádosti byly už 6 měsíců známy.
9. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 5. 2. 2014 podala žalobkyně žádost o obnovu obou řízení zakončených předmětnými rozhodnutími a podnět ke zrušení souhlasu vydaného Městským úřadem v Poděbradech dne 13. 12. 2011 s vydáním rozhodnutí o povolení stavby vodovodního řádu, splaškové kanalizace, dešťové kanalizace a zatrubnění Jamborovky. V žádosti jednak namítla, že s ní nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, a jednak, že Městský úřad v Poděbradech rozhodl za nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V řízení totiž stavebník (opožděně) předložil vadný hydrogeologický posudek, k němuž účastníci nedostali možnost se vyjádřit a který předpokládal svedení 3 metry širokého a 1 metr hlubokého potoka Jamborovka do trubky o průměru 30 centimetrů. Tím a dalšími stavbami provedenými stavebníkem došlo ke zvýšení hladiny podzemních vod. Žalobkyně požaduje provedení místního šetření a vypracování hydrogeologického posudku. Všechna rozhodnutí byla také vydána bez patřičných podkladů, protože výjimka ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů byla Krajským úřadem Středočeského kraje vydána až dne 5. 9. 2012 a stanoví jiné a přísnější podmínky než dříve vydaná rozhodnutí. K žádosti žalobkyně přiložila letecké mapy oblasti Poděbrady – Bažantnice (včetně žalobkynina vlastního odhadu rozsahu lokality postižené zvýšenou hladinou podzemních vod); geodetickou technickou zprávu označenou datem 5. 6. 2013 vypracovanou Ing. I. F. o měření hladiny vody v potoce Jamborovka ve dnech 5. 6., 6. 6. a 14. 6. 2013, podle níž byla výška hladiny až na milimetrové změny ustálena na 186 cm; protokol k této zprávě a protokol o místním šetření ze dne 23. 11. 2011 vyhotovený Městským úřadem v Poděbradech, během nějž bylo stavebníku sděleno, že je třeba hydrogeologický posudek opatřit razítkem oprávněné osoby v oboru hydrogeologie.
10. Dne 4. 3. 2014 správní orgán I. stupně žádost zamítl, neboť ji vyhodnotil jako podanou po lhůtě stanovené § 100 odst. 2 správního řádu. V územním řízení se účastníkům s ohledem na jejich velký počet doručovalo veřejnou vyhláškou a rozhodnutí [rozhodnutí sub 1)] nabylo právní moci dne 12. 1. 2011. Žádost ze dne 6. 2. 2014 byla podaná až po uplynutí tříleté objektivní lhůty. Ve stavebním řízení nebyla žalobkyně zahrnuta do okruhu účastníků a ani se toho nedomáhala. Nebyly tedy naplněny podmínky podle § 100 odst. 1 správního řádu. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala a žalovaný je rozhodnutím ze dne 12. 5. 2014 zrušil a věc vrátil žalobkyni k novému projednání, neboť se správní orgán I. stupně nevypořádal se všemi podmínkami pro obnovu řízení obsaženými v § 100 správního řádu.

11. Správní orgán I. stupně poté pokračoval v řízení. Podáním ze dne 28. 12. 2015 žalobkyně svou žádost doplnila o znalecký posudek vyhotovený společností G., a. s. ze dne 25. 6. 2013. Dne 28. 1. 2016 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně opět zamítl. Ve výroku rozhodnutí uvedl, že jelikož rozhodnutí sub 2) bylo podmíněno vydáním rozhodnutí sub 1), posuzuje správní orgán I. stupně žádost společně. Dále konstatoval, že není naplněn žádný z důvodů pro obnovu řízení. Žalobkyně se proti rozhodnutí sub 1) neodvolala, ač bylo na úřední desce vyvěšeno od 9. 12. 2010 do 27. 12. 2010. Žalobkyně se odvolává na měření na Jamborovce provedené dne 5. 6. 2013 Ing. F. při bleskové lokální povodni, avšak neuvádí, kdy se o něm dozvěděla; z okolností však vyplývá, že se tak stalo dříve a tříměsíční subjektivní lhůta nebyla dodržena. Nadto správní orgán I. stupně uvedl, že od doby vydání předmětných rozhodnutí oblast sleduje. Až do června 2013, kdy dopadlo na Poděbrady větší množství srážek (150 mm, tedy zhruba polovina ročních srážek) se dopad výstavby na potok Jamborovka nijak negativně neprojevil. Konečně správní orgán I. stupně shrnul své námitky vůči předloženému posudku. Téhož dne vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni a stavebníka k účasti na kontrolní prohlídce, přičemž uvedl, že se poté vyjádří k části III žádosti žalobkyně. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně opět odvolala. V odvolání argumentovala podobně jako v žalobě a namítala, že její žádost není opožděná, že se správní orgán I. stupně zabýval lhůtou pouze ve vztahu k rozhodnutí sub 1), že vyšly najevo žalobkyni dříve neznámé skutečnosti o hydrologických poměrech v oblasti (které jsou obsažené ve znaleckém posudku, jehož závěry správní orgán I. stupně chápe zcela špatně).
12. Dne 7. 4. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí. V něm stručně zrekapituloval průběh řízení a obsah prvostupňového rozhodnutí, přičemž uzavřel, že všechny dříve vytýkané nedostatky správní orgán I. stupně napravil. Žalovaný se s jeho rozhodnutím zcela ztotožnil.
13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k jejímu věcnému projednání. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
14. Podle § 100 odst. 1 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže
- a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo
 - b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,
- a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

15. Podle § 100 odst. 2 správního řádu může účastník podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.
16. Soud v první řadě konstatuje, že podání žalobkyně ze dne 5. 2. 2014 je z hlediska svého obsahu žádostí o obnovu dvou řízení, která byla zakončena rozhodnutími sub 1) a sub 2), a současně podnětem ke zrušení souhlasu vydaného Městským úřadem v Poděbradech dne 13. 12. 2011. Ze správního spisu nevyplývá, zda a případně jakým způsobem správní orgány reagovaly na tento podnět. To však není rozhodné pro posuzovanou věc, neboť žaloba směřuje proti rozhodnutí týkajícího se obnovy řízení.
17. Pro posuzovanou věc je klíčové, zda žalobkyně naplnila podmínky povolení obnovy řízení obsažené v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu [žalobkyně netvrdí, ani ze správního spisu neplyne, že by se snad mělo jednat o případ podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu] a zda žádost o obnovu řízení podala včas.
18. Soud se tedy nejprve zabýval otázkou včasnosti podané žádosti. Žalobkyně namítala, že žalovaný pochybil, pokud se zabýval lhůtami pouze ve vztahu k rozhodnutí sub 1), avšak nikoli ve vztahu k rozhodnutí sub 2). Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že *„vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o řízení v jedné lokalitě a řízení označené jako 2. [zakončené rozhodnutím sub 2) – pozn. soudu] bylo podmíněno pravomocným rozhodnutím v řízení č. 1, posuzuje tuto žádost společně“*. To se v prvostupňovém rozhodnutí projevilo tak, že při úvaze o včasnosti podané žádosti vycházel správní orgán I. stupně pouze z data právní moci rozhodnutí sub 1), což žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil. Tuto úvahu však soud musí odmítnout a přisvědčit příslušné žalobní námitce, jelikož postup správního orgánu I. stupně nemá oporu v zákoně. Správnímu orgánu v obecné rovině nic nebrání v tom, aby – je-li to vhodné – rozhodl jedním rozhodnutím o více žádostech o obnovu řízení; takový postup je ostatně i v souladu se zásadou hospodárnosti. Tím se však správní orgán nezabývá povinností posoudit naplnění podmínek pro obnovu řízení ve smyslu § 100 správního řádu pro každou z posuzovaných žádostí samostatně. Posuzování dodržení tříleté objektivní lhůty pro povolení obnovy řízení u na sebe navazujících rozhodnutí způsobem, který zvolil žalovaný (od data právní moci prvně vydaného rozhodnutí), představuje nepřípustné zkrácení zákonem stanovené lhůty pro povolení obnovy řízení zakončeného druhým z uvedených rozhodnutí.
19. Žádost o obnovu řízení je podle § 100 odst. 2 správního řádu možno podat do tří měsíců ode dne, kdy se žadatel o důvodu obnovy dozvěděl (subjektivní lhůta), nejpozději však do tří let ode dne právní moci rozhodnutí (objektivní lhůta). Správní orgány obou stupňů v řízení vycházely z toho, že rozhodnutí sub 1) nabylo právní moci dne 12. 1. 2011 a rozhodnutí sub 2) nabylo právní moci dne 21. 12. 2011. Originály ani kopie předmětných rozhodnutí s vyznačenou doložkou právní moci sice součástí správního spisu nejsou, soud však pro potřeby soudního řízení vyšel z tvrzení žalovaného. Objektivní lhůta pro podání žádosti o povolení obnovy řízení tedy uplynula dne 12. 1. 2014, resp. 21. 12. 2014. Žádost podaná dne 5. 2. 2014 je tedy podaná po uplynutí objektivní lhůty ve vztahu k rozhodnutí sub 1), avšak nikoli ve vztahu k rozhodnutí sub 2).

20. Soudu tedy ve světle právě řečeného nezbyvá než konstatovat, že v případě rozhodnutí sub 2) byla žádost o povolení obnovy řízení podána v rámci tříleté objektivní lhůty. Tím se však správní orgány vůbec nezabývaly a vyšly z toho, že se lhůta pro podání žádosti o povolení obnovy odvíjí výhradně od právní moci rozhodnutí sub 1). Tento jejich závěr je přezkoumatelný (je z něj zřejmé, jaká úvaha k němu správní orgány vedla), avšak – jak už bylo řečeno – je v rozporu se zákonem. Námitka je tedy důvodná.
21. Žalobkyně dále namítá, že byla zachována i subjektivní lhůta k podání žádosti o povolení obnovy řízení, neboť se o příčinné souvislosti výstavby rodinných domů v oblasti Poděbrady – Bažantnice a příslušné úpravy potoka Jamborovka se zvýšením hladiny spodních vod projevující se zatopením sklepa žalobkynina domu dozvěděla až krátce před podáním žádosti. Správní orgán I. stupně naopak vyšel z toho, že žalobkyně sice v žádosti uvedla, že se o měření „*nyní dozvěděla*“, avšak žádné konkrétní datum neuvedla. Žalobkyní předložené měření provedené Ing. F. přitom proběhlo při bleskové povodni v červnu roku 2013 (konkrétně 5. 6. 2013), „*lze tedy předpokládat, že o této skutečnosti v daném čase věděla, stejně tak i o skutečnosti, že v daném čase již bylo provedeno zatrubnění části Jamborovky a vybudovaná z velké části i »hráz« komunikace spojující ul. V Zahradkách s ul. Východní, kde zbývalo dokončit finální povrch, tedy všechny zemní práce včetně hutnění již byly provedeny.*“ Z uvedeného správní orgán I. stupně dovodil, že žalobkyně nedodržela tříměsíční subjektivní lhůtu.
22. Tvzení žalobkyně o tom, kdy se o skutečnostech, které existovaly v době původního řízení, dozvěděla, je skutečně zcela neurčité. Ve své žádosti netvrdila, kdy a případně při jaké příležitosti se s hydrologickými poměry v okolí Jamborovky seznámila, natož aby taková tvrzení doložila. Způsob, kterým se správní orgán I. stupně s otázkou dodržení subjektivní lhůty pro podání žádosti o povolení obnovy vypořádal, je však nedostatečný. V první řadě je celá citovaná pasáž nesrozumitelná, neboť ani z kontextu nelze dovodit, o jaké „*skutečnosti*“ žalobkyně věděla a kdy („*v daném čase*“) se o ní dozvěděla. Za skutečnost klíčovou pro obnovu řízení pak nelze považovat ani bleskovou povodeň v červnu roku 2013 (o které žalobkyně nesporně věděla, neboť při ní voda zatopila také její sklep), ani samotné měření provedené Ing. F. ve dnech 5. 6., 6. 6. a 14. 6. 2013 [o jehož provádění žalobkyně ostatně ani vědět nemusela, neboť se jednalo o měření provedené na objednávku Ing. K. (patrně souseda žalobkyně), nikoli o důkaz pořízený pro potřeby správního řízení]. K tomu soud poznamenává, že správní orgán vychází z data 5. 6. 2013, kterým je také geodetická technická zpráva opatřena, z jejího textu však vyplývá, že je to pouze datum provedení prvního měření. Na dalším listě obsahujícím kódy souřadnic bodů vytyčených pro měření a jeho podrobné výsledky je teprve umístěno razítko soudního znalce Ing. P. F. spolu s datem 26. 6. 2013. Žalobkyni však nelze dát za pravdu, že výsledky tohoto měření jsou samy o sobě pro osobu v oboru hydrogeologie neznalou nesrozumitelné, a nemohou tak zakládat počátek běhu subjektivní lhůty. Jsou to totiž právě výsledky tohoto měření, na které se žalobkyně odvolává jako na novou skutečnost (str. 4 žádosti ze dne 5. 2. 2014); jiné nové skutečnosti v žádosti netvrdila (jinak argumentace obsažená v žádosti vesměs sestává z tvrzení o nezákonnosti předmětných rozhodnutí, což však není pro rozhodnutí o povolení obnovy řízení určující). Pro posouzení zachování subjektivní lhůty však není rozhodné datum uvedené na zprávě, nýbrž den, kdy se o těchto výsledcích

žalobkyně dozvěděla. Konkrétní okamžik, kdy se tak stalo, však žalobkyně v žádosti netvrdila. Správní orgán I. stupně ji k dotvrzení a doložení této skutečnosti nevyzval. Namísto toho v rozhodnutí vyšel z vlastní úvahy o počátku běhu lhůty, která je však nesrozumitelná a neumožňuje soudu její přezkoumání. Žalovaný pak tuto úvahu nijak nekorigoval a zcela ji potvrdil. Námitka je proto důvodná.

23. Pro úplnost soud dodává, že pro posouzení úspěchu žádosti je naopak nevýznamné vyjádření hydrologa vypracované společností G., a. s. datované dnem 25. 6. 2015, o které žalobkyně dne 28. 12. 2015 svou žádost o obnovu řízení doplnila. Tento posudek byl totiž vypracován v druhé polovině roku 2014, a proto nemůže představovat novou skutečnost ve vztahu k žádosti žalobkyně podané dne 5. 2. 2013 (vznikl totiž až po podání této žádosti).
24. Soud tedy napadené rozhodnutí s ohledem na výše uvedená pochybení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez jednání zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.
25. V tomto dalším řízení žalovaný posoudí včasnost podané žádosti z hlediska tříleté objektivní a tříměsíční subjektivní lhůty, přičemž bude vycházet ze závěrů soudu vyslovených v tomto rozsudku, jimiž je vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný v dalším řízení zejména posoudí (případně za tím účelem věc vrátí správnímu orgánu I. stupně) počátek běhu objektivní lhůty zvláště pro každé řízení, jejichž obnovy se žalobkyně domáhá. Ve vztahu k subjektivní lhůtě pak žalovaný objasní, kdy se žalobkyně o výsledcích měření provedeného ve dnech 5. 6., 6. 6. a 14. 6. 2013 Ing. F. (tvrzených nových skutečnostech) dozvěděla, zejména žalobkyni vyzve, aby takové datum tvrdila a doložila. Pokud den tvrzený žalobkyní nebude možno doložit a v řízení se neprokáže opak, je třeba vycházet z ústavní zásady *in dubio pro libertate* (v pochybnostech ve prospěch práva) a vyjít z data tvrzeného žalobkyní. K prokázání (ne)účastenství žalobkyně a určení rozhodných dat žalovaný učiní součástí správního spisu obě předmětná rozhodnutí nebo jejich kopie, a to včetně doložky právní moci, případně připojí správní spisy vedené v řízeních, v nichž byla vydána předmětná rozhodnutí. Pokud dojde k závěru, že byly splněny formální kritéria žádosti (dodržení objektivní i subjektivní lhůty pro podání žádosti, účastenství žalobkyně v pravomocně skončeném řízení), posoudí také naplnění materiálního kritéria této žádosti, tedy zda nové skutečnosti předkládané žalobkyní mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
26. Již nad rámec závazného právního názoru doporučuje soud pozornosti žalovaného – dojde-li v dalším řízení na řešení otázky, zda žalobkyně předkládá nové skutečnosti, jež mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla v předchozím řízení předmětem dokazování – rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010-113 (dostupný na www.nssoud.cz), který se zabývá výkladem pojmu „dříve neznámá skutečnost“.
27. Jelikož soud zrušil rozhodnutí žalovaného z důvodu zčásti nesrozumitelného a zčásti chybného právního posouzení naplnění podmínek pro podání žádosti o povolení obnovy řízení, nezabýval se již materiálním kritériem povolení obnovy. Tato úvaha bude na místě až poté, co správní orgány v dalším řízení prověří naplnění ostatních (formálních) podmínek pro povolení obnovy řízení. V dané situaci, kdy byla žádost žalobkyně zamítnuta z procesních důvodů, by soud byl první, kdo by se zabýval tvrzeními žalobkyně o dříve neznámých skutečnostech. To však není úlohou správních soudů, které mají toliko přezkoumávat zákonnost rozhodnutí veřejné správy, nikoli nahrazovat jejich činnost.

28. Soud neprovedl důkazy navržené žalobkyní. Většina z nich je součástí správního spisu, který měl soud k dispozici a z něhož vycházel. Důkaz předmětnými rozhodnutími soud neprovedl, neboť jejich obsah nebyl v řízení sporný. Důkaz sdělením hydrologa ze dne 2. 3. 2013 a výsledky pana B. Ch., Ing. R. K., Ing. P. F. a Ing. I. F. soud neprovedl, neboť napadené rozhodnutí zrušil pro výše popsané nedostatečné prověření formálních podmínek pro povolení obnovy řízení, a nezabýval se tudíž tím, zda nové skutečnosti předkládané žalobkyní mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
29. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně naopak měla ve věci plný úspěch, a proto jí náleží náhrada nákladů řízení. Tyto náklady zahrnují náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada DPH. Zástupce žalobkyně provedl v řízení dva účelné úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a jedno písemné podání soudu (žaloba) – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Tato částka byla dále navýšena o 1 428 Kč představující daň z přidané hodnoty, již je zástupce žalobkyně plátcem, a o soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 je žalovaný povinen uhradit podle § 149 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. června 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.